

Gabriela přečetla spoustu knih, viděla spoustu filmů o lásce, zkoukla pár duchaplných erotických filmů, které se snažily přebít skutečnost, že nedosažitelná romantika v rukou svalnatého borce je jen špatně skryté porno. Přesto tam stála sama. Jen ho svírala v ruce a nevěděla, zda ho strčit do pusy nebo ho dát zpátky. Byl studený, šlachovitý a tuhý. S trochou sebezapření by mohla přiznat, že byl přeci dobrý od kosti. Jenže to bylo tak všechno. Vzpříčil se jí v krku. I tak ho statečně držela, snad proto, aby tam nestála jen tak zbůhdarma. Aby se poprala se skutečně důležitým úkolem, a to požvýkat ten kus vepřového řízku.

Byla hubená, krásná, okouzlující, nejkrásnější žena v místnosti. Alabastrová plet jí jen zářila. K sežrání.

Jsi tak nádherná, a přesto jediný, kdo ti dělá společnost, je ten kus vepřového. Nesmím tak zírat, ať si nemyslíš, že tě lituju.

„Tak co, dá se to?“ kývla jsem směrem k masu v její ruce.

„Co myslíš?“ Vyplivla ho za mémi zády do ubrousku. „Z panenky teda není.“

„Tak si zajdi pro něco lepšího. Na výběr je toho tady dost.“ Nabídla jsem jí další společnost v podobě dezertu, suši, ovoce, prostě všeho, co právě nabízely stoly na firemním večírku.

„Už jsem měla všechno. Krém z mascarpone překvapil, Pavlovo nemělo chybu. Ale to je asi tak vše, na zbytku šetřili.“

Někdy zapomínám, že se pouštím do hovoru s největším gurmánem, kterého znám. Proto kývu, i když si nejsem jistá, jestli mluví ještě pořád o jídle, nebo právě skenuje Pavla, kolegu přes marketing.

Od té doby, co jsem matka, sním za pochodu vše, co samo ještě nechodí. Jídlo je většinou vlažné. A pokud je teplé, není moje. Když je dobře najedené dítě, mám taky pocit sytosti. Gabriela však ne, ta jídlo vnímá všemi smysly. S ochotou po návratu

domů za zvuku kručícího žaludku připraví tříchodové menu, které si pak vychutná, zatímco já se po první hladové kontrakci nacpu levným polotovarem z plastové krabičky. Díky věku je mé spalování ještě rychlé, nepotýkám se s nadváhou, ale můj krevní rozbor mě varuje, že na stáří budu potřebovat inzulin a nesteroidní revmatika na dnu.

„Moc ti to sluší, Gabrielo.“ Stočila jsem řeč k něčemu, čemu rozumím, i když moje suchá plet volala po opaku. A o pomoc. Zvláště pak večer, když ulehám na polštář neodličená.

„Díky.“ Usmála se a já jsem hleděla na její nádhernou tvář. Přejícně i závistivě.

„Není nad to vypadat dobře a zdobit tenhle kout.“ Zlomila tabu a řekla, jak to je.

Přikývla jsem. „Ano, podívej, všechny jsou tu s někým.“ Začala jsem ukazovat na zdejší přítomné. „Třeba ta s těmi prořídlými vlasy. Nebo ta s tím knírem. Co teprve tamta s tou ažurou na silonce. A ta, díky níž smrdí půl sálu, tu taky není sama. Je tady tam s tím chlápem, který zamořil druhou půlku. Já mám taky společnost. Protože nás se ti chlapi nebojí. Oni ví, že jsi pro ně dost dobrá. Nebojí se to zkusit jen ti, kteří si myslí, že jsou lepší než ty. Že jsou hezčí a perspektivnější. Jenže takoví za týden odletí na Bali, protože jsou moc skvělí na normální život. Jsou tak dokonalí, že si můžou na své dokonalé, vypnuté hrudi postavit vlastní satelitní městečko a v něm dělat starostu.“

„Díky,“ poděkovala znovu, věděla, že tohle je druh mého pokusu utěšit ji. Zřejmě nefungoval, protože se právě zas zakousla do toho vepřového, jehož zbytek stále ještě lehounce svírala nad růžovým ubrouskem.

„Na strasti takové pomáhá vepřové,“ zaintonovala jsem, abych jí přivodila alespoň letmý úsměv. Zabralo to.